

Vásárhelyi pannó

A XVII. Hódmezővásárhelyi Képzőművészeti szimpózium kiállítása

EGED DALMA

Bartók 1 Galéria, 2016. VI. 14. – VIII. 4.

Az évenként megrendezett Vásárhelyi Képzőművészeti Szimpózium célja, hogy a meghívott alkotók egy kétéhes együttgondolkodás után, újraértelmezve a festőiskola hagyományait, annak szellemében és élményeikre reflektálva hozzanak létre műveket.

Az első szembeötlő dolog az elkészült művek budapesti kiállításán a művészek egybehangzó érdeklődése a realista és absztrakt festészet egyfajta ötvözése iránt, azaz kísérletezés a valóság ábrázolására – mindenfajta konkrétum mellőzésével.

Horváth Roland öt kiállított vásznán is egyértelműen felismerhető ez a tendencia. Az *Első szirmok* vagy az *Öregsendélet* című művein az látható, hogy a csend-

TAKÁTS MÁRTON:
Stalker No.2. Hódiköt

KÉRI LÁSZLÓ:
Igen-nem

JAKUCS JÁNOS:
Tanulmány

életeken a tárgyak felismerhetőségének szempontja elvesztette prioritását a képek atmoszférájával szemben. Nem az alak kidolgozottsága felelős a művész képeire jellemző sajátos, melankolikus hangulatért, hanem sokkal inkább az, ahogyan ezek az absztrakcióba eső tárgyak okkersárgával kevert acélos-türkizes festékfoltokként életképpé állnak össze. A *Citromok a vízben* című képen például a középső sárgás festékfoltok dinamikája és a háttér sötét színeinek statikussága

foto: Berényi Zsuzsa

együttesen jelenítik meg egy meleg nyári hétköznap hangulatát. Ide kapcsolható *Pinczés József Rosacease* című sorozata is, melyben a művész a vörös színnel játsza inkább egy keserű hangulat megteremtésére törekszik.

Czene Márta sorozatszerű, látszólag kapcsolatok nélküli képekből összeálló vásznai egy másik megközelítést adnak a fenti problémára. A művész eljárása, hogy több részből álló fotórealista jeleneteket pakol egymás mellé, így a nézőnek az az érzése támad, hogy egy nemrégiben bekövetkezett baljós eseményből kiragadott pillanatoknak lett a tanúja. Azonban az élesen tagolt snittek – mint a *Késés*

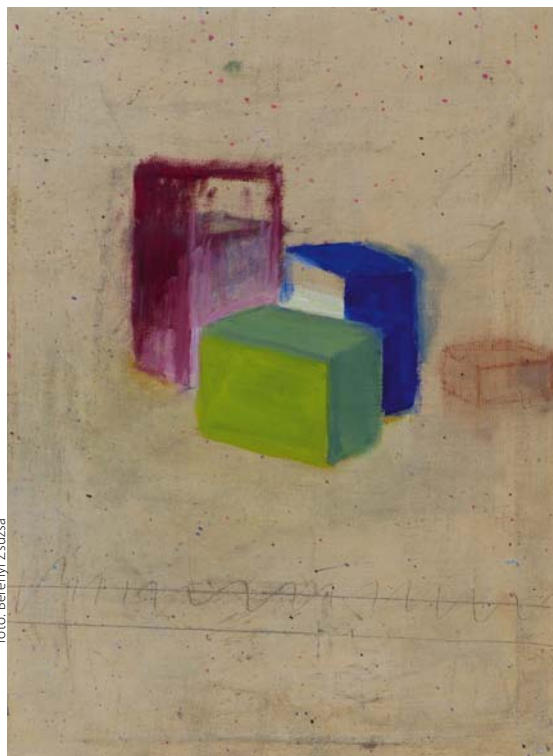

foto: Berényi Zsuzsa

című képen egy kietlen, őszi erdő részlete; egy félig kitakart, árnyékos női sziluett és egy szigorúan geometrikus, fényesen szürke, kihalt folyosó képe egymás mellett – egyáltalán nem biztos, hogy egy narratíva mentén összeálló esemény jelenetei. A művész a három kivé-

rajzaihoz hasonlóan. A művészek azt vizsgálják, hogy például egy háttér nélküli, magában álló fa vagy egy női akt ábrázolásához melyek azok a vonások, amelyek nélkülözhetetlenek, és melyek azok a határok az ábrázolás dekonstrukciójában, ameddig még megsejthető az eredeti alak.

CZENE MÁRTA:
Késés 2016,
akril, farost, 85x162 cm

forrás: Berényi Zsuzsa

teles kép közös hangulatával egy horrorisztikus történet légkörét, „háttérét” teremti meg, a képek közötti részletek kitalálása már a befogadó dolga lesz, detektív munka, melynél az értelemkeresés a cél. A képen minden rejtett értelmet sugall: így a festmény sötét, fémese színei vagy a táblarészek aránya, illetve ahogyan a középső, részben emberalakot ábrázoló motívum beszorul a két alakatlan, utópisztikus jelenet közé.

A környezet és az ember ellentétének problémája foglalkoztatta *Takáts Mártont* is a *Stalker no. 1. és no. 2* című képein. A festmények ködös, ipari városképekben, ipari tájban feltűnő figurákat jelenítenek meg, azonban az alakok testtartása és az ábrázolt jelenet megválasztása arra enged következtetni, hogy az ábrázolt pillanat ugyancsak egy különös (és baljóslatú) esemény kiragadott momentuma. *Kéri László* festményein a torz, kicsavarodott alakok, a valóság nélküli jelenetek – mint például a *Raktár* című képen, ahol egy tanácstalan, meztelen nőalak próbál elboldogulni a körülötte lévő, méltatlankodó portrékkal – és a kontrasztos, harsány színek használata miatt tűnik úgy, hogy a megfestett pillanat tulajdonképpen egy abszurd vicc csattanójának ábrázolása lehetne.

Az absztrakció határán egyensúlyozik *Kurucz István András Haiku* című, illetve *V. Nagy Nándor Lélekmadár* című sorozata is, *Nagy Attila* ceruza-

forrás: Berényi Zsuzsa

Ugyancsak kiemelendő a portré műfajával való kísérletezés, kezdve *Bíró Botond* emberi arcok kapcsolatával foglalkozó sorozatától egészen a már említett *Horváth Roland Okos fiú* és *Nem okos* című, egyfajta bizarr, karneváli, összetakolt részekből álló, jelmezbe öltözött arcképpárjáig. *Jakucs János Arc a térről* és az *Álarcos* című portréja ugyancsak az inkognitó kérdésével foglalkozik: ugyanaz lehet a célja egy szemüveges, baseballsapkás, szakállas portré alanyának és az álarcot maga elé tartó alaknak.

HORVÁTH ROLAND:
Nem okos